

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Et Christi, & magnorum Principum, magnos honores fugientium
exemplo, satius esse honoris appetitum domare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

honores admittit illos, qui in priuata vita fuissent magistri omnium petulantiarum, sæpe graues efficit atque modestos. Quia honores mutant mores: & alia officia alia exigunt facta. Quoties enim vidimus eos, qui subditi videbantur libertate maiore videntes, postea superiores factos strictissimum vitæ genus amplexos esse? quoties Canonicos audiuius dissolutos, mitrâ impositâ, coercitos? Vno verbo, multi gradus altiores malè appetierunt, sed bene vsi sunt; & per ipsum errorem grassati sunt ad veritatem. Nimirum vt nutrices pueris dicant, ne plora, & accipies; ita talibus dicendum est, ne stationem desere; ne abijce arma; dabo, & cedam tibi hac vice; vt tu quoque alia vice discas cedere.

3. Nimirum non habemus Pontificem, qui non possit compati infirmitatibus nostris, cedit ad tempus, & concedit honores etiam illos, quorum appetitum satius esset domare. Et sanè, cum tantum in honoribus situm esse bonum existimemus, magnam Numini victimam offerimus, & cacodæmonem vehementer mactamus, si mactemus honoris appetitum. Excelsi enim animi est, cum præclara gesseris, gloriam contemnere. Cuius rei, in ipso Domino illustrissima exempla habemus. Nam quando cum Satan tentauit, vt ex lapidibus panes faceret; atque rursus, vt se deorsum mitteret Angelorum manibus exeiendum, & de tam claris miraculis agnoscendum; reiecit à se tentatorem, docuitque nos, ne gloriam à miraculis captaremus. quemadmodum nec ipse voluit gloriosum illud spectaculum vulgari, quo solis instar in montè Thabor explenduit, nemini inquam, dixeritis visionem, donec Filius hominis à mortuis resurgat. Alia vice, cum cognouisset, quia venturi essent, vt raperent eum, & facerent eum regem, fugit iterum in montem ipse solus. Atque iterum, cum eum interrogaret Pilatus: Tu es rex Iudaorum? respondit: Regnum meum non est de hoc mundo. Sic titulos abdicare, sic fugere purpuram, sic docuit nos nihili facere præsentis vitæ dignitates; & vincere diabolum; dum vincimus honoris cupiditatem, quæ tamen in illo, non fuit, qui dixit: Ego gloriam meam non quero. Et didicerunt multi, de quibus supra. Et cur non didicissent Christiani, cum, teste Suetonio. Domitianus Romanorum Imperator paucis notum esse dixerit, quam misera & ærummola sit imperantium conditio,

VI.

Heb. 4. 15.

Matth. 4. 3.

Matth. 17. 9.
Ioann. 6. 15.

Ioan. 18. 33.

Cap. 21. §. 5.
Sueton. in Domitiano.

Nicephor.
Callist. lib. 12.
Eecl. hist.
cap. 38.

Bruso. lib 3.
cap. 13.

VII.
Eccli. 4. 15.

Prov. 22. 3.

1. Mach. 9. 8.

qui à tyrannidis falsa suspitione tum demum liberantur, cum diem iam extremum claudunt. Iouianus cerè in Romanorum Imperatorem electus, cum argueretur, quòd eam dignitatem reieccisset, atque insignia Imperatoria recipere planè recusaret, respondisse fertur: *Se virum Christianum nequaquam ijs imperare posse, qui Gracissarent, superstitionesq; seclari didicissent.* Tanta vbiq; est hominum improborum multitudo, vt si eam imperaturi considerarent, aut perspectam haberent, prorsus cum Iouiano sensuri videantur. Sensit cum illo Otho Imperator Romanorum, qui se penumero dicere solebat ad suos: *Nescitis, amici, quid sit Romanorum gubernare Imperium: mihi credite iam experto, qui iam mori malo, quam imperare.*

4. Multi honoris amantes, peccata vitant, ne dedecus & infamiam incurrant. Hac enim de causa dicitur: *Curam habe de bono nomine.* Vt enim virtuti laus debetur, ita vitij ignominia est annexa. Quàm multi iactantià abstinant, ne dicantur Thraiones, aut Ardeliones esse videantur? Quàm multi deposita reddunt, ne infideles esse putentur; & quamuis auidi, manus abstinant, à pecunijs alienis, ne pro Autolycis habeantur? quia *melius est nomen bonum, quam diuitia multa.* Alij, tamen sicci, vino sibi interdiciunt, ne laudem amittant temperantis. Quidam casti manent, ne prole secuta, eorum libido prodatur. Nec coram viris honoratis impatienter erumpunt alij, licet graui iniuria affecti; qui, si arbitri deessent, ita insanirent, vt viderentur de potestate mentis exijisse. Nullum denique vitium est, quod ab honoris appetitu non refranetur, aut ab ignominie metu non cohibeatur. Cum aliquando difflaxisset exercitus, & non remansissent, nisi octingenti viri, Iudas dixit his, qui residui erant: *Surgamus, & eamus ad aduersarios nostros, si poterimus pugnare aduersus eos. Et auertebant eum dicentes: Non poterimus, sed liberemus animas nostras modò, & reuertamur ad fratres nostros, & tunc pugnabimus aduersus eos: nos autem pauci sumus.* Et ait Iudas: *Absit istam rem facere, vt fugiamus ab eis: & si appropiauit tempus nostrum, moriamur in virtute propter fratres nostros, & non inferamus crimen gloria nostra.* Verè generosi ducis idea erat Iudas. Alij ignaui, & ad telas potius quàm telamati, nihil pensi habent, quidquid fama ferat; dicantur timidi; vocentur